Hogyan megy végbe az újjászületés? A kereszten függő lator példája

A béketűrésről olvastunk, és én is felolvasok egy verset a béketűrésről Lukács evangéliumából. Elhangzott a kérdés: Miért kell béketűrőnek lennünk? Azt is feleltük rá, hogy azért, mert az Úr Jézus is béketűrő volt. Isten béketűrő.

Ez egy válasz, de nem teljes válasz. Nézzünk tovább, olvassuk Lukács 21. részéből a 16. verstől a 19. versig: „*Elárultattok pedig szülőitektől is, és atyátokfiaitól, rokonaitoktól és barátaitoktól; és megölnek közületek némelyeket. És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért. De fejeteknek egy hajszála sem vész el. A ti béketűréstekkel nyerjétek meg a ti lelkeiteket.*” Ámen.

Felolvastuk: aki mindvégig kitart, az megtartatik. A béketűrésnek tökéletes munkája legyen, hogy tökéletesek legyünk. Itt pedig, a 19. versben azt mondja, hogy béketűrésünkkel nyerjük meg a lelkünket. Isten Igéjében sok helyen azt olvassuk, hogy az üdvösséget hit által, kegyelemből nyerjük, cselekedetek nélkül. Itt viszont azt látjuk, hogy a mi béketűrésünkkel, nem pedig Isten béketűrésével nyerjük meg a lelkünket. Vagyis nekünk is megvan a magunk része, amelyet teljesítenünk kell.

Miért kell béketűrőnek lennünk? Gondolkodjunk el egy kicsit azon is, miért kell eljutnunk erre. Az 1Korinthus 13-ban meg van írva, hogy a szeretet hosszútűrő. Nekünk pedig nemcsak türelmesnek, hanem hosszan tűrőnek kell lennünk. Nehéz meghatározni, mit jelent hosszan tűrőnek lenni. Mit jelenthet ez nekünk? Mondhatjuk, hogy határtalanul, vagy csak egy bizonyos határig?

Milyen Isten, amikor azt mondja magáról, hogy hosszan tűrő? Minden emberrel hosszan tűrő? Isten nem kívánja a bűnös halálát.

És újra visszatérek ehhez a kérdéshez: miért kell hosszan tűrőnek lennünk? Gondoljunk a mindennapi életünkre. Szép dolog-e hosszan tűrőnek lenni a családban, vagy nem? Embertársainkkal is akkor szépek a kapcsolataink, ha türelmesek vagyunk.

Előfordult már veletek, hogy valami nehezebb dolgot csináltatok, és elvesztettétek a türelmeteket? A munka velünk magunkkal folyik. Isten azt akarja munkálni, hogy olyan magas lelki nagykorúságra jussunk, amelyben a belső békesség, vagyis a lélek nyugalma uralkodik.

Képzeljük el, hogy már Isten országában vagyunk, az örökkévalóságban, és Isten nagyon nehéz feladatot ad nekünk, mi pedig elveszítjük a türelmünket. Mit gondoltok, lehetséges ez? A próbatétel most van: Isten most próbál meg minket, hogy lássa, elveszítjük-e a türelmünket, vagy sem. Akik elveszítik a türelmüket, nem nyerik meg a lelküket.

Azért kell próbára tétetnünk, mert ott, Isten országában mindenki hosszan tűrő. Ezért kell nekünk is hosszan tűrőnek lennünk, mert ott mindenki az lesz. Isten országában senki sem esik

abba a hibába, hogy elveszítse a türelmét.

Az a próba pedig, amelyről itt, Lukács 21-ben olvasunk, a legvégső próba: „elárultattok pedig szülőitektől is, és atyátokfiaitól, rokonaitoktól és barátaitoktól; és megölnek közületek némelyeket". Hogyhogy? Nem hívhatjuk a 112-t, hogy megmentsenek minket? Vagy a rendőrséget, vagy felhívhatunk egy vagyonvédelmi céget, ha előfizetünk náluk.

Nem tudom, tudjátok-e, valószínűleg mindannyian tudjátok, de azért elmondom nektek is. Ezeknek a vagyonvédelmi cégeknek gyorsreagálású csapataik vannak. Amikor látjátok ezeket a parkoló autókat vagy a biztonsági cégeket, az ember azt hinné, hogy bizonyos helyeken reklámozzák magukat. Valójában azért állnak ott, mert az ügyfelekkel kötött szerződésben garantálják, hogy két perc, vagy akár egy perc alatt ott lesznek a kapunk előtt. Tudd, hogy ha tolvajok jönnek, vagy valaki bántani akar, csak felhívod a segélyhívó számot, és két percen belül megérkezik a kivonuló csapat, és megmenekülsz. Fel tudjátok fogni, micsoda biztonság ez?

Itt viszont mit mond nekünk? Jogunk van ilyesmihez folyamodni? „*Elárultattok pedig szülőitektől is, és atyátokfiaitól, rokonaitoktól és barátaitoktól.*" És megölnek közülünk némelyeket. Gyűlöletesek leszünk mindenki előtt az Úr Jézus nevéért.

Higgyétek el, nem nagyon szeretjük, ha gyűlölnek minket. Tegnap felhívtam valakit, akivel a múlt héten beszéltem, és akinek füzeteket adtam. Azért hívtam, hogy megkérdezzem, olvasta-e őket. Azt mondta: elkezdtem olvasni, de az első három oldal után ki akartam dobni.

Mit gondoltok, hogyan éreztem magam a szívemben? Jól, vagy nem jól? „*Gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért.*" Ne mondj nekik negatív dolgokat. Csak pozitív dolgokat mondj nekik. „*Negatív dolgokat írtál ott rólunk.*" Az ilyesmit nem szeretjük. És ha nem tetszik nekik, gyűlölni fognak minket.

Nekünk pedig nem tetszik, ha gyűlölnek. Valahogy azt szeretnénk, ha azt mondanák: Ó, de jó, milyen szépen beszéltél! Ezt szeretjük, nem igaz? De béketűrésünkkel nyerjük meg a lelkünket. Hányaknak kell átmenniük ezen a próbán?

Azon a pontozási követelményrendszeren gondolkodtam, amelyet tőlünk elvárnak ahhoz, hogy bejussunk Isten országába. Azon tűnődtem, vajon mindannyiunknak teljesítenünk kell-e ezt a követelményt.

A világi életben, különösen az oktatásban, nagy erőfeszítéseket tesznek azért, hogy a vizsgáztatás a lehető legtárgyilagosabb és legigazságosabb legyen, hogy az értékelés a lehető legtökéletesebb legyen.

Emlékszem az egyetemi felvételi vizsgámra, amikor még nem tudtam, hogy létezik pontozási útmutató. Eleinte azt hittem, hogy a tanár egyszerűen átnézi a megoldott feladatokat, és ad egy jegyet.

A valóságban pontozási rendszer van: minden feladatra 1-től 10 pontig, és törtpontokat is adnak, például 0,2 vagy 0,3 pontot minden helyes elemért, amely szerepel a válaszban. Végül ezeket a

pontokat összeadják, és így jön ki a végső jegy.

Amikor vizsgáztam, jól megoldottam a feladatot, és meg voltam győződve róla, hogy hibátlan, ezért a legjobb jegyre számítottam. Várakozásommal ellentétben azonban csak hetest vagy nyolcast kaptam. Nem az volt a baj, hogy a tanár igazságtalan volt velem, hanem az, hogy nem az ő pontozási útmutatójuk szerint dolgoztam.

Ez elgondolkodtat: létezik-e hasonló követelményrendszer az Isten országába való bejutáshoz is? Részrehajló-e Isten a lelki értékelésünkben, vagy tárgyilagos értékelési rendszert követ, az oktatásban használthoz hasonlót?

Gondoljunk a jogosítványvizsgára. Ott előre meghatározott feleletválasztós kérdéssor van. Az értékeléskor egy javítósablont tesznek a válaszokra, és bármelyik helytelen válasz bukáshoz vezet.

Ugyanígy van Isten mércéjével is. Ahhoz, hogy felvegyenek az Ő iskolájába, minden feladatot helyesen kell megoldanunk. Isten mércéje nem hagy helyet sem kétértelműségnek, sem kiskapuknak, még ha Ő jóságos, irgalmas, könyörületes és hosszan tűrő is velünk. Ezért segít bennünket abban, hogy növekedjünk, és eljussunk az Ország tökéletes mércéjéhez.

Gyakran kérdezzük magunktól, hogy újjászülettünk-e, vagy sem. Ez a kétség abból fakad, hogy nem ismerjük azokat a követelményeket, amelyeket Isten az ember újjászületéséhez szab. Ezek a követelmények azonban nagyon pontosan meghatározottak, tökéletesek, és megismerhetjük őket.

Az újjászületés egyik feltétele, hogy az ember megsirassa a bűneit, de ez csak egy a sok közül, amelyeket teljesítenie kell.

Egy másik követelményt az Apostolok cselekedeteiben találunk, ahol azt olvassuk, hogy szívükben megkeseredtek. Ugyanígy volt Pál apostollal is, amikor találkozott az Úr Jézussal. És ugyanígy a filippi börtönőrrel. Nekünk is így kell a szívünkben megrendülnünk. De ez sem elég. Miután szíve mélyéig megrendült, a börtönőr feltett egy kérdést: „Uraim, mit kell nékem cselekednem, hogy üdvözüljek?”

Régebben, amikor az üdvösségre gondoltam, néhány vers járt a fejemben, amelyeket talán ti is ismertek. Szó van egy „*úgy, mint tűz által*” való megtartatásról, az üdvösség egy egyszerűbb formájáról, ahol semmit sem teszünk, és minden, amink van, elég, mint a szalma. Elég szánalmas helyzet: megtartatunk, de „*úgy, mint tűz által*”. Mintha valami csodálatos és titokzatos út volna, amelyet Isten felkínál nekünk.

Hogy ezt a gondolatot szemléltessük, olvassunk Lukács 23-ból a 35. verstől, ahol a sokaság és a főemberek gúnyolták az Úr Jézust: „*Másokat megtartott, tartsa meg magát, ha ő a Krisztus, az Istennek amaz választottja. Csúfolják vala őt a vitézek is, hozzá menvén és eczetet nyújtván néki, és ezt mondván: Ha te vagy a zsidók királya, szabadítsd meg magadat. Vala pedig egy felírás is fölötte görög, római és zsidó betűkkel írva: Ez a zsidók királya. A megfeszített gonosztevők közül pedig az egyik szidalmazza vala őt, mondván: Ha te vagy a Krisztus, mentsd meg magadat és

minket. A másik pedig felelvén, megdorgálja vala azt, mondván: Hát nem félsz-é te az Istent, holott ugyanazon ítélet alatt vagy? És mi ugyan igazán, mert a mit cselekedtünk, méltó büntetését vesszük: de ez semmi rosszat nem cselekedett. És monda Jézusnak: Uram, emlékezzél meg rólam, mikor eljössz a te országodban. És monda néki Jézus: Bizony mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban.*"

Bizonyára ti is gondolkodtatok már ezen a latoron: hogyan jutott be Isten országába, milyen könnyen bejutott. Elég volt néhány szót mondania. És ha neki sikerült, akkor nekem is van hasonló út.

Gondoljunk az orvosi egyetemre. Valószínűleg tudjátok, milyen nehéz oda bejutni. Amikor az orvosi felvételi követelményeire gondolunk, kinek jutna eszébe, hogy kétféleképpen lehet bekerülni: **egy egyszerűbb** és **egy bonyolultabb úton.** A bonyolultabb azoknak szól, akik szorgalmasan és komolyan tanulnak.

A kevésbé ambiciózusoknak pedig, akik nem mutatnak különösebb érdeklődést, nekik is van egy felvételi lehetőség. És ez nemcsak az orvosin van így, hanem sok területen, még a jogosítványnál is.

Jólesik arra gondolnunk, milyen jó volna, ha így lenne. Akik egyáltalán nem készültek, semmit sem tudva jönnek a vizsgára, és azt mondják nekik: rendben, ti nem mentek be a terembe, mert nektek egy sokkal könnyebb módszert készítettünk. Egyetlen kérdésetek van: a közlekedési lámpának háromféle színe van: zöld, piros, sárga. Mikor hajtotok át az autóval? Zöldnél vagy pirosnál?

Aki azt mondja, zöldnél, az átment a vizsgán.

A vizsgát leegyszerűsítik nekik, mert nem tudtak többet, ahogy ez a lator sem tudott többet. Így Isten nem veti alá őt mindazoknak a nehéz eljárásoknak, amelyekkel sokan szembesülnek, akik harminc-negyven évig igyekeznek bejutni Isten országába, és nem sikerül nekik.

Mi a helyzet Istennel? Talán részrehajló azzal a mércével, amelyet minden emberre egyformán kell alkalmaznia? Mi lesz, amikor találkozunk ezzel a latorral az Országban, és nem lesz meg benne a hosszútűrés gyümölcse?

Hogyan lehetne meg benne a Lélek gyümölcse? Elmondhatjuk-e erről a latorról, hogy végigment mindazon, amit Isten Igéje előír, vagy hátsó ajtón jutott be az Országba?

Ha így van, akkor úgy tűnik, Isten nem következetes. Egyik helyen elmondja, milyen nehéz bejutni, mit kell tennünk, hogy bejussunk, de aztán megmutatja, hogy vannak más, sokkal könnyebb utak is.

Nekünk csak a keskeny úton és a szoros kapun át lehet, egy másik, kiváltságos csoportnak pedig ott van egy követelmények nélküli út. Lehetséges ez? Gondoljunk Istenre, aki tökéletes. Ő nem hazudik, nem részrehajló, és ugyanazt a mércét alkalmazza minden emberre, a latorra is.

Vizsgáljuk meg ezt a mércét, kezdve az Országba való belépéssel, az újjászületéssel, és folytatva életünk végével, mert ezeket gyakran összekeverjük. Gondolkodjunk el: mikor jelenik meg a Lélek gyümölcse? A végén vagy az elején? Amikor éppen újjászülettünk, már megvan bennünk a Lélek gyümölcse?

Láttatok már olyan növényt, amely amint elültetitek a magját a földbe, rögtön megtermi az érett gyümölcsöt? Létezik ilyesmi a természetben? Vagy szükség van bizonyos időre az ültetés és a gyümölcs beérése között? Nem így teremtette Isten az összes növényt? Nem ugyanígy járt el az emberrel is? Láttatok már olyan újszülöttet, aki öt idegen nyelven beszél, és születésétől fogva tudja a matematikát és a kémiát?

Akkor hogyan működnek a dolgok Isten országában? Hasonló folyamat zajlik? Vagy Isten rendetlenséget teremtene az országában, természetes növekedés nélkül, a Lélek gyümölcse nélkül? Az azt jelentené, hogy Isten káoszt teremt.

Melyik szülő hozza világra a gyermekét, hogy aztán ne gondoskodjon róla? Láttatok már felelős szülőt, aki ilyet tesz? Nem, hanem szeretettel neveli a gyermekeit, nem igaz? Nem azért hozza világra, hogy aztán magára hagyja. Hát Isten másként cselekszik? Nem vezet-e Ő mindannyiunkat Krisztus tanításai által? Gondolkodjunk el ezen, és vizsgáljuk meg a lator esetét.

Ha őt befogadták Isten országába, akkor én is be akarok majd jutni, még ha utolsóként is, mint a lator. Ha a lator különleges, egyszeri alkalmat kapott, akkor mások is bejuthatnak, hiszen mondhatnánk: „Uram, ha a latort így befogadtad, akkor én is mondok majd néhány szót."

Hallottatok már embereket, akik így tesznek? Én találkoztam olyanokkal az ortodox egyházban, akiket a halálos ágyukon meglátogatott a pap, hogy meggyónjanak. A gyónás azt jelenti, hogy beismered minden bűnödet, és kibékülsz mindenkivel, akit életed során megbántottál. Égő gyertyával a fejük mellett, annak tudatában, hogy már csak két-három hetük, talán egy hónapjuk van hátra, az emberek hazahívják a papot, hogy rendezzék a dolgaikat, mielőtt elmennek ebből a világból. De vajon sikerül nekik? Megtesznek bizonyos dolgokat, talán még többet is, mint az a lator. A latornak nem volt alkalma kibékülni azokkal, akiket kirabolt.

Isten nem részrehajló, kiváltképp nem egy latorral, aki csak büntetést érdemelt. Neki tökéletes mércéje van, amelyet senkiért sem változtat meg, és amelyben nincs semmi szubjektív. Van egy vizsgakövetelmény, amelyen mindannyiunknak át kell mennünk. Mindazoknak, akik ezeket a feltételeket teljesítik, joguk van az újjászületésre.

Lapozzunk János evangéliuma 1. részéhez, olvassuk a 11–13. verset: „*Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadák be őt. Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, a kik az ő nevében hisznek; a kik nem vérből, sem a testnek akaratjából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek.*" Ámen.

Az Úr Jézus, vagyis az Ige, az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be. Tehát egy újabb feltétel, hogy befogadjuk az Igét. Ha valaki nem akarja befogadni az egész Igét, Isten nem szüli újjá, mert nem teljesíti az élet csírázásának feltételeit. Ez olyan, mint bármely vizsga

követelményrendszere. Amíg megfelelsz neki, leteszed a vizsgát; ha nem, akkor vársz, jövőre újra vizsgázol, és így tovább, míg egyszer csak megfelelsz.

Látjuk tehát, hogy az újjászületéshez az is szükséges, hogy az egész Igét befogadjuk. De ez sem elég. Heródes király szívesen hallgatta Keresztelő Jánost. Mondhatnánk, hogy befogadta az Igét, de vajon elég, ha csak örömmel fogadod?

Ha bemegyek egy kocsmába, és hirdetem az Igét, és azok az emberek örülnek és befogadják, aztán mennek a dolguk után, és tovább isznak, és holnap megint isznak, teljesítik-e az újjászületés feltételeit?

Az Írás azt mondja, hogy mindazoknak, akik befogadták Krisztust, hatalmat adott, hogy Isten fiaivá legyenek.

Vegyük viszonyítási pontnak a lator példáját. Befogadta-e a lator Krisztus Igéjét? Ha nem fogadta be, hogyan juthatott be Isten országába? Abból kell kiindulnunk, hogy Istennek egyetlen mércéje van, és meg kell néznünk, befogadta-e a lator is az Igét. Vizsgáljuk meg a szavait, hogy lássuk, átélte-e ezt.

Olvassuk Lukács 23-ból a 42. verstől: „És monda Jézusnak: Uram – vagyis Gazdám –, emlékezzél meg rólam, mikor eljössz a te országodban.” Amikor azt mondod, „uram”, ahogy azt mondjuk: Sándor úr, György úr, az lazábbnak hangzik, de amikor azt mondod, „gazdám”, akkor alárendeled magad, mint egy szolga, és elfogadod az urad szavait. Szolgává tette-e magát önként a lator, vagy sem?

A Róma 6 azt mondja nekünk, hogy amikor szolgákká lettünk, vagyis szolgálatra szántuk oda magunkat, „gyümölcsötök van a megszentelődésre, a vége pedig örök élet”. Látjuk, hogy ez a lator is alárendelte magát, amikor „Gazdám”-nak szólította.

A ma használt fordítások eléggé korlátozottak, mert már nem tudjuk teljesen felfogni az „Úr” szó jelentését. Angolul, ha azt mondod „King”, vagyis király, a jelentése világos és erőteljes. A mi nyelvünkben viszont az „Úr” kifejezés mintha elvesztette volna súlyát.

Megfigyeltem, hogy akár azt mondjuk, „az Úr Jézus”, akár egyszerűen azt, hogy „Jézus”, az emberek számára nem tűnik jelentős különbségnek. Ez azért van, mert Isten Fiát nem úrnak látják, hanem inkább barátnak, valami… homályosnak. A kérdés az: elismerte-e a lator Gazdájának, vagy sem?

Miért mondja: „emlékezzél meg rólam, mikor eljössz a te országodban”? Az Úr Jézus semmi igazságtalanságot, semmi rosszat nem tett. Mégis gonosztevőként ítélték el. Mindazok, akik látták, a farizeusok és az írástudók is, bűnözőként ítélték meg. Honnan tudta hát a lator, hogy „semmi rosszat nem cselekedett”? Megvolt benne a szükséges ítélőképesség, hogy különbséget tegyen jó és rossz között? Nyilvánvalóan igen. Ha az Úr Jézus semmi rosszat nem tett, az azt jelenti, hogy soha nem hazudott. Tudta-e tehát a lator, milyen Isten országa? Ezért mondta: „Emlékezzél meg rólam, mikor eljössz a te országodban”?

Gondoljunk az Úr Jézus tanítványaira és a többi emberre is. Valóban sokat tudtak az Úr Jézus országáról? Mindannyian királlyá akarták tenni, hogy földi uruk legyen, király vagy miniszterelnök, ők pedig a kormányában legyenek. Péternél például még előző nap is kard volt, és használta is. De valóban Isten országához tartozott-e Péter? Értette, mit jelent ez az ország? Úgy tűnt, mindnyájuk szeme csukva volt: nem látták és nem értették az Ország valódi természetét. Ez az ember, a lator viszont felismerte.

Miért mondja: „Emlékezzél meg rólam"? Mit ért ezeken a szavakon? A lator tudja, hogy halála küszöbön áll, és élete a végéhez közeledik. De mit nem tudtak a tanítványok? Mit csináltak az emmausi úton járó tanítványok? Volt reménységük a feltámadásban? A többi tanítvány megőrizte ezt a reménységet? És miért volt meg a latorban a feltámadás reménysége? Úgy tűnik, ő többet értett.

Kérdezem: elfogadta-e a lator az Úr Jézust, az Igét, vagy sem? Szükséges-e, hogy a szolga ismerje urának minden szavát?

Amikor Józsefet szolgaként Potifár házába vitték, tudta-e előre mindazt, amit Potifár házában tenni fog? Azt mondta neki Potifár: „gyere, elmagyarázom, mit fogsz csinálni nálam, ha szolgának veszlek"? Nem. Ha a szolgának azt mondod, hogy tegyen valamit, mit kell tennie? Engedelmeskedni. A szolga tudja, mi a dolga. „Íme, a te szolgád hallgat rád." Ezt teszi a szolga.

És a lator ezt tudta. Gondoljuk végig jól Isten követelményeit. Isten nem változtatja meg a követelményeit egyetlen ember kedvéért sem. Az autóvezetői vizsgáknál tudjuk, hogy senki kedvéért nem változtatják meg soha a követelményeket. Legfeljebb kenőpénzt adsz, hogy meghamisítsák a papírokat, de az már más. De lehetséges-e, hogy valaki a vizsgakövetelmények nélkül tegye le a jogosítványvizsgát? Nem lehetséges. Istennél sem lehetséges?

Honnan származik a tökéletesség? Honnan ered ez a tárgyilagos gondolkodás? Honnan valók az igazságos törvények? A Sátántól vagy Istentől? Amikor a büntető törvénykönyvet, a polgári törvénykönyvet és más törvényeket alkalmazzák, hogyan vannak megfogalmazva? Igazságosak vagy sem? Az ügyvéd és a bíró megronthatja az igazságot, de az emberek azért mennek bíróságra, mert tudják, hogy igazuk van, és azt akarják, hogy az igazuk győzzön.

Lukács 23:40-ben egy másik feltételt is találunk, amelyet a lator teljesített, és amelyet nekünk is teljesítenünk kell. A lator megkérdezi: „Hát nem félsz-é te az Istent?" Tudta, mit jelent félni Istent, amikor szembeszállt azzal, aki az Úr Jézust gúnyolta.

Félnünk kell Istent ahhoz, hogy újjászülessünk. Az alázatosaknak és azoknak, akik félik Őt, az Úr megmutatja az utat, amelyen járniuk kell, ahogy Kornéliusz példáján látjuk az Apostolok cselekedetei 10. részében.

A lator tehát ebbe a csoportba is beletartozott. Van még egy dolog, amit meg kell tennünk ahhoz, hogy az újjászületés végbemenjen. Gondoljunk a kocsmában ülő emberekre. Félik ők az Urat? Nem, úgy tűnik, nem. Tovább isznak és így tovább. Ha mi nem lépünk szövetségre az Úrral, Isten sem lép szövetségre velünk.

Mert az újjászületés szövetséget feltételez, vagyis azt az elhatározást, hogy megtesszük és engedelmeskedünk. Meghozta-e ez a lator ezt a döntést, vagy sem?

„Emlékezzél meg rólam, mikor eljössz a te országodban." Miért kellett az Úr Jézusnak megemlékeznie róla? Nem tudott a lator az eljövendő ítéletről, amelyről az Úr Jézus beszélt? „Mikor jön el Ő?" Mit kellett tennie az Úr Jézusnak ezzel az emberrel? Azt kérte tőle, hogy emlékezzen meg róla. Mit jelent megemlékezni? „Amikor kiszabadulsz a börtönből – mondta József a pohárnokmesternek –, emlékezzél meg rólam, és szólj mellettem a fáraónál."

A pohárnokmesternek meg kellett emlékeznie Józsefről, hogy József kijuthasson onnan. Kiszabadult-e József, amikor megemlékezett róla? Igen. Miért kellett az Úr Jézusnak megemlékeznie erről a latorról? Hogy a pokolba küldje? Ez volt a lator vágya, amikor azt mondta: „emlékezzél meg rólam"?

A bíró színe előtt akart lenni: „Te, Uram Jézus, emlékezzél meg rólam, és állj mellettem, hogy ne kerüljek örök büntetésre." Mert a másik lator azt mondta: „mentsd meg magadat és minket." Mit jelent ez a „mentsd meg"? Nem üdvösség-e az örök élet? Az üdvösség megmenekülést jelent. Mit mondott a lator? „Mentsd meg magadat és minket." Megmenekülésről volt szó? Meg akart menekülni? Természetesen: az eljövendő haragtól. Az örök élet érdekelte.

És mi kell még, ha a lator példáját vesszük? Mit olvastunk korábban? „A ti béketűréstekkel nyerjétek meg a ti lelkeiteket." Mennyi ideig függött az Úr Jézus a kereszten? Körülbelül hat óráig. Gondoljunk a vértanúkra. Kerékbe törték őket, összetörték a csontjaikat, szétzúzták az ujjaikat. Szenvedtek-e azok a kereszten? Határás vértanúság volt ez? Mit jelent a vértanúság? Szenvedést?

Gondoljunk magunkra. Tegyük fel, hogy holnap engem vértanúhalálra adnak, hat órán át rettenetesen szenvedek, és nem tűröm el. Mi lesz velem? Megnyerem a lelkemet, vagy sem? Nekem is tűrnöm kell? A lator tűrt, és határás béketűrésével megnyerte a lelkét.

Gondoljunk bele: gyötört-e már titeket fogfájás? Meddig bírjuk? Amikor nagyon fáj a fejed, és már nem bírod, gyorsan beveszel egy gyógyszert, hogy elmúljon a fájdalom, mert nem tudod eltűrni. Hát ha a körmödet tépnék ki? És senki sincs, aki segítsen. Így volt a kereszten. És a lator tűrt. Nincs megírva, hogy tiltakozott volna. Ha így lett volna, ezt ide le kellett volna írni, nem?

Amikor az Úr Jézus azt mondja neki: „Ma velem leszel a paradicsomban" (Lukács 23:43), felvette őt a maga iskolájába. Amit elkezd, azt be is fejezi. Képes véghezvinni. Csak hat óra? Milyen kevés, kérem! Én meg íme, negyven éve gyötrődöm. Sokan azt mondanák: inkább negyven év élet úgy, ahogy van, mint hat óra a kereszten vagy kerékbe törve. Mert ott a végsőkig fokozódik minden. Ott elveszítheted a lelkedet. Sokan a szenvedésben veszítik el a lelküket, mert nem bírják. Nincs erejük kitartani.

Voltak vértanúhalált halt anabaptisták: némelyikük elbukott, de aztán visszatért a hithez, és átment a vizsgán. Milyen nehéz ez a vizsga! A lator ezen a vizsgán ment át. Olyan ez, mintha valaki közülünk, aki ma hallja Isten Igéjét, holnap keresztre feszítenék vagy vértanúhalált szenvedne érte, de győzne. Hová kerül az az ember? Nem Isten országába?

Isten minden próbán átvisz minket. Isten tudja, hogyan munkálkodjon. A gond velünk van, hogy ilyen sokáig tart, nem Istennel. Isten valószínűleg mindannyiunkra hat órát szánna. Hat óra alatt tökéletessé tud tenni egy embert. Ő hosszan tűrő velünk. Mi meg azt mondjuk: „Talált egy kiskaput a latornak, hátsó ajtón engedte be, minket meg negyven évig gyötör.”

Tizenegy nap alatt elvezethette volna a zsidó népet Egyiptomból az ígéret földjére, a népnek mégis két év kellett ahhoz, hogy az ország kapujához érjen, és ott féltek bemenni. Tizenegy nap alatt odaérhettek volna, de még a két év sem segített rajtuk, mert hitetlenségük miatt végül nem mentek be az ígéret földjére.

Segítsen nekünk az Úr megérteni, hogy Ő tökéletes. Nem részrehajló, hanem minden nép között kedves előtte, aki féli Őt és igazságot cselekszik. Félelemmel és rettegéssel kell munkálnunk a magunk üdvösségét mindvégig. Ámen.

Sursa: *Hogyan megy végbe az újjászületés? A kereszten függő lator példája* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/hogyan-megy-vegbe-az-ujjaszuletes-a-kereszten-fuggo-lator-peldaja